

ABRvS (vz.), 12-04-1995, nr. F03950094

ABRvS (vz.) 12-04-1995, ECLI:NL:RVS:1995:ZF1971, m.nt. P.C.M. Heinen

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Voorzitter)
Datum	12 april 1995
Magistraten	Drs Berg
Zaaknummer	F03950094
Noot	P.C.M. Heinen
LJN	ZF1971
Vakgebied(en)	Bestuursrecht algemeen (V) Staatsrecht / Decentralisatie
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:1995:ZF1971, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Voorzitter), 12-04-1995;
Wetingang	Awb art. 1:3 lid 1; WMb art. 1.1 lid 1

Essentie

Mededeling dat een bepaalde stof als afvalstof moet worden aangemerkt, is een besluit.

Begrip afvalstof.

Samenvatting

Ter zitting heeft verweerder de vraag opgeworpen of de bovengenoemde brief kan worden beschouwd als een besluit waartegen beroep open staat.

Zijns inziens betreft het een informatieve mededeling omtrent de uitleg van een wettelijke bepaling.

Deze mededeling is naar zijn mening niet op rechtsgevolg gericht. De omstandigheid dat kogelmolenstof moet worden aangemerkt als een afvalstof alsmede de daaraan verbonden consequenties volgen, zo stelt verweerder, rechtstreeks uit de definitie van het begrip afvalstof in de Wet milieubeheer en de bepalingen van Europees recht met betrekking tot afvalstoffen.

De Voorzitter merkt op dat verweerder in het verleden wel vaker verklaringen heeft afgegeven waarin werd medegedeeld dat op een bepaalde stof de regeling met betrekking tot afvalstoffen en de grensoverschrijdende overbrenging daarvan niet van toepassing is. In de uitspraak van 13 november 1992, no. S01.92.0381, heeft de Voorzitter van de Afdeling rechtspraak het standpunt ingenomen dat een dergelijke verklaring valt aan te merken als een beschikking.

De stelling van verweerder dat het niet langer gebruik is dergelijke verklaringen af te geven, kan de

Voorzitter er voorshands niet van overtuigen dat met betrekking tot de onderhavige mededeling, die sterk lijkt op de vroegere 'niet-van-toepassing-verklaringen' tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen.

Daarbij merkt de Voorzitter op, dat verweerder zijn brief heeft afgesloten met de mededeling dat verzoekster een aanvraag voor een verklaring van geen bezwaar moet indienen conform de EG-Verordening met behulp van het bij de brief gevoegde formulier.

Een dergelijke opdracht verdraagt zich naar het oordeel van de Voorzitter niet met de stelling van verweerder dat de brief slechts moet worden beschouwd als informatieverschaffing zonder rechtsgevolg. De definitie van het begrip afvalstof in de Wet milieubeheer is naar het oordeel van de Voorzitter niet zodanig duidelijk dat de kwalificatie van een individuele stof en de daaraan verbonden rechtsgevolgen rechtstreeks uit de wet volgen.

Gelet op het bovenstaande is de Voorzitter voorshands van oordeel dat verzoekster in haar beroep kan worden ontvangen. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt dan ook in behandeling genomen. Partijen verschillen van mening over de vraag of kogelmolenstof een afvalstof is waarop dientengevolge het regime met betrekking tot de uitvoer van gevaarlijke afvalstoffen van toepassing is.

Dit laatste zou volgens verzoekster de zeer nadelige consequentie hebben dat de reeds jaren bestaande uitvoer van kogelmolenstof naar een Duitse producent van thermische mengsels in gevaar komt, doordat deze afnemer zijn interesse in Nederlands kogelmolenstof zou verliezen wanneer de uitvoer daarvan zou worden bemoeilijkt door formaliteiten, zoals de in dat geval benodigde verklaring van geen bezwaar.

De vraag of een stof als een afvalstof moet worden aangemerkt, is in het recente verleden verscheidene malen aan de Afdeling voorgelegd. De jurisprudentie op dit punt laat zich aldus samenvatten, dat voor de uitleg van het begrip afvalstof ten eerste in de betrokken wetgeving aanknopingspunten moeten worden gezocht. Biedt deze onvoldoende duidelijkheid, dan moet de vraag, of een stof als reststof dan wel als afvalstof moet worden aangemerkt, worden beantwoord aan de hand van de maatschappelijke opvattingen daaromtrent. In dat verband is van belang of een stof zonder nadere bewerkingen te ondergaan en zonder het treffen van nadere voorzieningen op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze nuttig kan worden gebruikt.

In artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer worden als afvalstoffen aangemerkt alle stoffen, preparaten of andere producten waarvan de houder zich — met het oog op de verwijdering daarvan — ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.

Deze definitie is naar het voorlopig oordeel van de Voorzitter niet zodanig duidelijk dat geen behoefte meer zou bestaan aan een nadere invulling aan de hand van de maatschappelijke opvattingen. In de inrichting van verzoekster worden aluminiumslakken gemalen en uitgezeefd in twee fracties, een metaalrijk-granulaat dat wordt gebruikt voor de produktie van aluminium en een metaalarm poeder, kogelmolenstof.

Het kogelmolenstof wordt door verzoekster aan Induma GmbH in Essen geleverd in een drietal hoedanigheden met eigen specificaties. Door Induma wordt het kogelmolenstof gemengd met kogelmolenstof dat uit andere landen wordt betrokken. Het stof fungeert als grondstof voor exotherme mengsels die door derden worden gebruikt bij het gieten van staal.

Voorshands is de Voorzitter er niet van overtuigd dat het mengen van het kogelmolenstof van verzoekster met kogelmolenstof van andere leveranciers moet worden aangemerkt als bewerken in de zin van de evengenoemde jurisprudentie.

De Voorzitter merkt daarbij op, dat de Afdeling in de uitspraak van 3 juni 1994, no. G05.92.1006, tot het oordeel is gekomen dat de verbranding van roetolie tot roet voor de autobandenindustrie evenmin als

nadere bewerking kan worden beschouwd. Verder hecht de Voorzitter er belang aan dat het kogelmolenstof aan nauwkeurige specificaties moet voldoen en daardoor niet zonder meer als reststof kan worden aangemerkt.

Het bovenstaande leidt de Voorzitter tot de voorlopige conclusie dat kogelmolenstof niet valt te beschouwen als een afvalstof waarop de regeling met betrekking tot grensoverschrijdend transport van gevaarlijke afvalstoffen van toepassing is. Het bestreden besluit, waarin verweerder blijkt geeft van een tegenovergesteld standpunt, komt naar het voorlopig oordeel van de Voorzitter dan ook in aanmerking voor schorsing.

Partij(en)

Uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht in het geding tussen:
Aluminium Hardenberg B.V. te Hardenberg (verzoekster)
tegen
de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (verweerder)

Uitspraak

Bij schrijven van 5 januari 1995, kenmerk 941209.001, heeft verweerder verzoekster medegedeeld dat kogelmolenstof moet worden aangemerkt als een afvalstof in de zin van artikel 1.1 van de Wet milieubeheer en de Verordening 259/93/EEG. Grensoverschrijdende overbrenging van deze stof moet naar de mening van verweerder door hem getoetst worden.

Tegen deze brief heeft verzoekster een bezwaarschrift ingediend.

Daarnaast heeft verzoekster gevraagd een voorlopige voorziening te treffen.

Tijdens de zitting op 11 april 1993 hebben verzoekster, vertegenwoordigd door mr H.H. Luigies en B.M. Tieman, en verweerder, bij monde van ir P.A.H. Hermens, hun standpunten nader uiteengezet.

In rechte

In artikel 36, eerste lid, van de Wet op de Raad van State is, voor zover hier van belang, bepaald dat hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing is indien bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld.

Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht is het mogelijk om, indien tegen een besluit beroep is ingesteld dan wel voorafgaand aan een mogelijk beroep bezwaar is gemaakt, op verzoek een voorlopige voorziening te treffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. Voor zover de daartoe uitgevoerde toetsing meebrengt dat het geding in de bodemprocedure wordt beoordeeld heeft het oordeel van de Voorzitter daaromtrent een voorlopig karakter en is dat niet bindend in die procedure.

Ter zitting heeft verweerder de vraag opgeworpen of de bovengenoemde brief kan worden beschouwd als een besluit waartegen beroep open staat.

Zijns inziens betreft het een informatieve mededeling omtrent de uitleg van een wettelijke bepaling. Deze mededeling is naar zijn mening niet op rechtsgevolg gericht. De omstandigheid dat kogelmolenstof moet worden aangemerkt als een afvalstof alsmede de daaraan verbonden consequenties volgen, zo stelt verweerder, rechtstreeks uit de definitie van het begrip afvalstof in de Wet milieubeheer en de bepalingen van Europees recht met betrekking tot afvalstoffen.

De Voorzitter merkt op, dat verweerder in het verleden wel vaker verklaringen heeft afgegeven waarin werd medegedeeld dat op een bepaalde stof de regeling met betrekking tot afvalstoffen en de grensoverschrijdende overbrenging daarvan niet van toepassing is.

In de uitspraak van 13 november 1992, no. S01.92.0381, heeft de Voorzitter van de Afdeling rechtspraak het standpunt ingenomen dat een dergelijke verklaring valt aan te merken als een beschikking.

De stelling van verweerder dat het niet langer gebruik is dergelijke verklaringen af te geven, kan de Voorzitter er voorshands niet van overtuigen dat met betrekking tot de onderhavige mededeling, die sterk lijkt op de vroegere 'niet-van-toepassing-verklaringen' tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen.

Daarbij merkt de Voorzitter op, dat verweerder zijn brief heeft afgesloten met de mededeling dat verzoekster een aanvraag voor een verklaring van geen bezwaar moet indienen conform de EG-Verordening met behulp van het bij de brief gevoegde formulier.

Een dergelijke opdracht verdraagt zich naar het oordeel van de Voorzitter niet met de stelling van verweerder dat de brief slechts moet worden beschouwd als informatieverschaffing zonder rechtsgevolg.

De definitie van het begrip afvalstof in de Wet milieubeheer is naar het oordeel van de Voorzitter niet zodanig duidelijk dat de kwalificatie van een individuele stof en de daaraan verbonden rechtsgevolgen rechtstreeks uit de wet volgen.

Gelet op het bovenstaande is de Voorzitter voorshands van oordeel dat verzoekster in haar beroep kan worden ontvangen. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt dan ook in behandeling genomen.

Partijen verschillen van mening over de vraag of kogelmolenstof een afvalstof is waarop dientengevolge het regime met betrekking tot de uitvoer van gevaarlijke afvalstoffen van toepassing is.

Dit laatste zou volgens verzoekster de zeer nadelige consequentie hebben dat de reeds jaren bestaande uitvoer van kogelmolenstof naar een Duitse producent van thermische mengsels in gevaar komt, doordat deze afnemer zijn interesse in Nederlands kogelmolenstof zou verliezen wanneer de uitvoer daarvan zou worden bemoeilijkt door formaliteiten, zoals de in dat geval benodigde verklaring van geen bezwaar.

De vraag of een stof als een afvalstof moet worden aangemerkt, is in het recente verleden verscheidene malen aan de Afdeling voorgelegd. De jurisprudentie op dit punt laat zich aldus samenvatten, dat voor de uitleg van het begrip afvalstof ten eerste in de betrokken wetgeving aanknopingspunten moeten worden gezocht. Biedt deze onvoldoende duidelijkheid, dan moet de vraag, of een stof als reststof dan wel als afvalstof moet worden aangemerkt, worden beantwoord aan de hand van de maatschappelijke opvattingen daaromtrent. In dat verband is van belang of een stof zonder nadere bewerkingen te ondergaan en zonder het treffen van nadere voorzieningen op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze nuttig kan worden gebruikt.

In artikel I.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer worden als afvalstoffen aangemerkt alle stoffen, preparaten of andere produkten waarvan de houder zich — met het oog op de verwijdering daarvan — ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.

Deze definitie is naar het voorlopig oordeel van de Voorzitter niet zodanig duidelijk dat geen behoefte meer zou bestaan aan een nadere invulling aan de hand van de maatschappelijke opvattingen.

In de inrichting van verzoekster worden aluminiumslakken gemalen en uitgezeefd in twee fracties, een metaalrijk-granulaat dat wordt gebruikt voor de productie van aluminium en een metaalarm poeder, kogelmolenstof.

Het kogelmolenstof wordt door verzoekster aan Induma GmbH in Essen geleverd in een drietal hoedanigheden met eigen specificaties. Door Induma wordt het kogelmolenstof gemengd met kogelmolenstof dat uit andere landen wordt betrokken. Het stof fungeert als grondstof voor exotherme mengsels die door derden worden gebruikt bij het gieten van staal.

Voorshands is de Voorzitter er niet van overtuigd dat het mengen van het kogelmolenstof van verzoekster met kogelmolenstof van andere leveranciers moet worden aangemerkt als bewerken in de zin van de evengenoemde jurisprudentie.

De Voorzitter merkt daarbij op, dat de Afdeling in de uitspraak van 3 juni 1994, no. G05.92.1006, tot het oordeel is gekomen dat de verbranding van roetolie tot roet voor de autobandenindustrie evenmin als nadere bewerking kan worden beschouwd.

Verder hecht de Voorzitter er belang aan dat het kogelmolenstof aan nauwkeurige specificaties moet voldoen en daardoor niet zonder meer als reststof kan worden aangemerkt.

Het bovenstaande leidt de Voorzitter tot de voorlopige conclusie dat kogelmolenstof niet valt te beschouwen als een afvalstof waarop de regeling met betrekking tot grensoverschrijdend transport van gevaarlijke afvalstoffen van toepassing is.

Het bestreden besluit, waarin verweerder blijkt geeft van een tegenovergesteld standpunt, komt naar het voorlopig oordeel van de Voorzitter dan ook in aanmerking voor schorsing.

Voorts acht de Voorzitter termen aanwezig voor toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht op de hieronder nader aangegeven wijze.

Beslissing

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak

- I. treft de voorlopige voorziening dat het besluit van verweerder van 5 januari 1995, kenmerk 941209.001, wordt geschorst;
- II. veroordeelt verweerder in de door verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek gemaakte kosten tot een bedrag van f 1693,75, waarvan f 1420,— is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.
Het totale bedrag dient aan verzoekster te worden vergoed door de Staat der Nederlanden (Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer);
- III. gelast dat de Staat der Nederlanden (Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer) aan verzoekster het door haar ingevolge artikel 8:82 van de Algemene wet bestuursrecht gestorte recht, zijnde f 400,—, vergoedt.

Noot

Auteur: P.C.M. Heinen

Naschrift:

Zie het naschrift van mr. P.C.M. Heinen onder nr. 8.

P.C.M. Heinen